

Sygn. akt II Ca 374/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jerzy Dydo

Sędziowie: SO Alicja Chrzan

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Agnieszka Ingram

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. T.**

przeciwko **Gminie Miejskiej K.**

przy udziale interwenienta ubocznego (...) S.A. w S.

o zapłatę 12.000,00 zł

na skutek apelacji interwenienta ubocznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt I C 525/11

I. oddala apelację;

II. zasądza od interwenienta ubocznego na rzecz powoda kwotę 300 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn.akt II Ca 374/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19.03.2013r. Sąd Rejonowy w Kłodzku I Wydział Cywilny zasądził od strony pozwanej Gminy Miejskiej w K. na rzecz powoda J. T. 12.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi tytułem zadośćuczynienia. Ponadto obciążył stronę pozwaną kosztami procesu.

Po uprawomocnieniu się wyroku wstępnego z dnia 26.04.2012r wydanego w przedmiotowej sprawie, w którym Sąd Rejonowy uznał powództwo za usprawiedliwione, co do zasady, zostało przeprowadzone dalsze postępowanie dowodowe w przedmiocie ustalenia, jakich obrażeń doznał powód w wyniku wypadku z dnia 28.02.2011r, czy spowodowały one trwałe bądź długotrwałe uszczerbek na zdrowiu, jakie są rokowania na przyszłość, czy przeprowadzona rehabilitacja była wystarczająca.

Sąd Rejonowy ustalił:

W opinii z dnia 21 stycznia 2013 roku powołany biegły, po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją medyczną, RTG kręgosłupa szyjnego powoda z dnia 28 stycznia 2011 roku, opisem badania TK kręgosłupa LS z dnia 28 stycznia 2011 roku, stwierdził u powoda stan po stłuczeniu okolice lędźwiowej kręgosłupa, zespół bólowy kręgosłupa LS z utrzymującym się ograniczeniem ruchomości w odcinku LS kręgosłupa, dyskopatię L5-S1, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa LS bez związku z urazem i kręgozmyk L5-S1 bez związku z urazem.

Biegły ortopeda ustalił, że powód w dniu wypadku - 28 stycznia 2011 roku, doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 4%, rehabilitacja była wystarczająca, a rokowanie na przyszłość związane jest z historią naturalną schorzenia istniejącego poprzednio, czyli zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa lędźwiowego.

Biegły uznał, że leczenie na obecnym etapie jest zakończone, a w badaniu przedmiotowym stwierdził wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych po stronie lewej w odcinku LS oraz ograniczenie ruchomości w odcinku LS, spowodowane zarówno zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa jak i przebyłym urazem kręgosłupa. Ortopeda ocenił je jako objawy zespołu bólowego kręgosłupa i orzekł uszczerbek na zdrowiu poniżej progu z punktu 94c / Dzu. .02.234.1974/.

Powód korzystał z rehabilitacji ponad rok od chwili zdarzenia, do chwili obecnej odczuwa ból kręgosłupa, po upadku korzystał z gorsetu i do tej pory okresowo używa gorsetu, gdy ból się nasila. Powód, jako Kierownik Biura Podawczego wykonuje pracę siedzącą, co nasila dolegliwości bólowe i powoduje konieczność korzystania z leków przeciwbólowych.

Przed wypadkiem powód grał w piłkę i uprawiał sporty, obecnie nie uprawia sportu, korzysta jedynie z basenu. Powód leczył się w poradni chirurgicznej i ortopedycznej i uzyskał skierowanie do sanatorium.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo w zakresie dochodzonej kwoty zadośćuczynienia jest zasadne.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu w zakresie wysokości zadośćuczynienia stanowiła zebrana w aktach sprawy dokumentacja medyczna, zeznania świadków i powoda oraz opinia biegłego sądowego. Ustalony w opinii biegłego 4% trwały uszczerbek na zdrowiu powoda w związku z wypadkiem stanowił pomocniczą przesłankę do ustalenia wysokości zadośćuczynienia.

Zadośćuczynienie to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jej żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniem fizycznym i psychicznym. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby. Odwołując się do bogatego orzecznictwa SN i piśmiennictwa w zakresie ustalenia wysokości zadośćuczynienia Sąd Rejonowy stwierdził, że zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie stanowić ma „ekwiwalent wycierpianego bólu”. Według Sądu Rejonowego doznane przez powoda cierpienia, długotrwały okres rehabilitacji, rezygnacja z uprawiania sportu uzasadniają przyznanie zadośćuczynienia w wysokości żądanej w pozwie. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art.98 kpc.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelację złożył interwenient uboczny (...) S.A. w W. zaskarżając wyrok w części tj. ponad kwotę 7.200 zł oraz w zakresie kosztów procesu i zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, w szczególności :

a. art. 6 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie za udowodniony fakt, iż za odpowiednią sumę zadośćuczynienia dla powoda uznać należy kwotę 12.000,00 zł.

b. przepisu art. 445§k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyznaniu powodowi rażąco wygórowanej kwoty zadośćuczynienia z pominięciem wypracowanych przez orzecznictwo i piśmiennictwo kryteriów, które wskazują, że wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnej stopie życiowej i poziomowi życia społeczeństwa oraz z uwzględnieniem orzecznictwa w innych podobnych sprawach, a przez to zasądzenie rażąco wygórowanej kwoty, która nie spełnia kryterium sumy odpowiedniej.

c. art. 363 § 2 k.c. poprzez pominięcie waloryzacyjnego charakteru odsetek ustawowych i jego niezastosowanie przy ustalaniu daty wymagalności zasądzonej kwoty zadośćuczynienia mimo ustalenia wysokości zadośćuczynienia, według cen na dzień wyrokowania, a przez to naruszenie przepisu art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że powodowi należały się odsetki ustawowe po upływie 30 dni od zgłoszenia roszczenia o zadośćuczynienie

naruszenie prawa procesowego

Art. 233 kpc poprzez:

a. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przekroczenie granic swobody osądu sędziowskiego nie rozpatrując w całości zebranego materiału dowodowego, wyprowadzenie logicznie błędnych wniosków z ustalonych przez siebie okoliczności, w szczególności poprzez uznanie, że wszelkie podejmowane przez powoda działania rehabilitacyjne oraz odczuwane

bóle pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 28.01.2011 r.

b. nieuwzględnienie faktu, iż powód pomimo doznaney krzywdy zachowała potencjał intelektualny i silną wolę, pozwalającą na dostosowanie się do zmienionej sytuacji życiowej w której się znalazł.

Wskazując na te zarzuty, na podstawie art, 368 § 1 pkt 5 k.p.c. wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez zasądzenia na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwoty 7.200,00 zł. z odsetkami od dnia 11.06.2012 r i oddalenie powództwa w pozostałych zakresie .

2. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I i II poprzez obniżenie zasądzonych na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego a następnie stosunkowe rozdzielenie kosztów postępowania w I instancji

oraz o zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń podstawy faktycznej i właściwie zastosował prawo materialne, w szczególności przepisy art.445 § 1 k.c, oraz art.481§ 1 k.c . Nie jest trafny zarzut skarżącego, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy nie są prawidłowe, w szczególności, że Sąd nie wziął pod uwagę istniejących już przed wypadkiem schorzenia kręgosłupa u powoda. Sąd Rejonowy prawidłowo odczytał opinię biegłego ortopedy wskazując w tych ustaleniach na istnienie schorzeń kręgosłupa nie związanych z wypadkiem. Należy jednak podkreślić, że w swojej opinii biegły stwierdził, ***że w wyniku urazu doszło do nasilenia lub ujawnienia zmian istniejących poprzednio w kręgosłupie.***

W takim przypadku nieuprawnione jest twierdzenie, że długotrwała rehabilitacja powoda nie pozostawała w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd Rejonowy brał, zatem pod uwagę ból, cierpienia fizyczne i psychiczne, długotrwałość rehabilitacji, konieczność rezygnacji z uprawiania sportu przez powoda, które były wynikiem wypadku. Zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art.233 kpc jest, więc nieuzasadniony.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego w szczególności art.445 § 1 k.c przez przyznanie rażąco wygórowanej kwoty zadośćuczynienia stwierdzić należy, że przepisy prawa nie ustalają kryteriów w oparciu, o które należy ustalać wysokość zadośćuczynienia. Ta kwestia pozostawiona została przez ustawodawcę uznaniu sądu, więc mieści się w zakresie „prawa sędziowskiego”. W wyniku stosowania art.445 § 1 kc powstało bogate orzecznictwo precyzujące kryteria ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Sąd Rejonowy odwołał się do tego orzecznictwa i według Sądu Okręgowego nie orzekł wbrew dorobkowi tegoż orzecznictwa ani też nie naruszył pewnej uznaniowości w ustaleniu wysokości zadośćuczynienia. W przypadku, gdy ustawodawca nie reguluje przepisami pewnych kwestii pozostawiając je ocenie sądu (prawa sędziowskiemu) sąd drugiej instancji powinien ingerować w rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji tylko wówczas, gdy dostrzeże rażące przekroczenie tego prawa. W przedmiotowej sprawie jakkolwiek przyznane zadośćuczynienie w stosunku do doznanej krzywdy powoda można uznać za wysokie, to nie ma uzasadnionych podstaw, aby twierdzić, że jest ono rażąco wygórowane. Ingerencja Sądu Okręgowego w zaskarżony wyrok nie jest, zatem celowa.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 363 § 2 kc oraz naruszenia art.481 § 1 kc w związku z art. 817 § 1 kc. Jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 kc uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu wyrok zasądzający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaratoryjny (tak SN w powołanym w apelacji orzeczeniu z dnia 18.02.2011r I CSK 243/10). Zasadniczo, więc odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należą się od terminu zapłaty zadośćuczynienia przewidzianego w przepisie szczególnym bądź od wezwania do zapłaty. W przedmiotowej sprawie powód dochodził zadośćuczynienia od gminy, odsetki należą się, zatem od wezwania gminy do zapłaty zadośćuczynienia. Już w chwili wyroku spełnione zostały przesłanki do przyznania zadośćuczynienia. Odsetki należało więc zasądzić od dnia upływu terminu do zapłaty zadośćuczynienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 kpc i § 6 pkt 3 w związku z § 13 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie /.../.